

Una tarda d'aquest final d'estiu, quan els més joves de la casa ja feien tots els preparatius per reiniciar les classes d'un nou curs, hem anat a l'estudi d'Enric Colldecarrera i Codina (Olot, 1961), situat en una de les plantes de la seva residència, una bonica casa d'un barri residencial olotí. A les parets de la seva llar hi ha una munió de quadres seus, que va canviant periòdicament en funció de les noves teles que pinta. Però també hi ha obres d'altres membres de la nissaga —oncles, germans, cosins... és a dir, d'altres Colldecarrera—, ja que han format tradicionalment famílies molt nombroses, i alguns han seguit el camí de la representació gràfica.

L'expressionisme abstracte d'Enric Colldecarrera

JOAN SALA > TEXT

SALVADOR COMALAT > FOTOS

Voldria fer un apunt inicial d'un tema esbossat en l'entradeta: la nissaga Colldecarrera. Una de les valls més interessants dels Pirineus gironins és la vall del Bac, un espai exuberant i tranquil com en queden pocs. I un dels grans casals d'aquesta zona és can Colldecarrera, la casa dels avantpassats del pintor; una masia i uns propietaris amb referències documentals des de fa molts segles, i que continuen conservant el mateix cognom. El seu pare i els altres germans encara havien nascut a la pairalia, però van ser la generació que va deixar la casa per establir-se professionalment a la capital de la comarca.

Hi ha diversos Colldecarrera que han seguit el camí de la pintura: des d'un oncle de l'Enric, un paisatgista *sur la lettre*, amant dels tradicionals in-

drets dels entorns olotins, fins l'Enric mateix i tres membres més de la seva generació, per bé que cap no té com a referent el paisatgisme. També hi podríem afegir una de les seves filles, que ens explica que mostra un notable interès i qualitats per a aquesta matèria. No és un cas estrany en el panorama de la comarca trobar unes quantes persones d'una mateixa família i de diferents generacions practicant diverses formes artístiques d'una manera més o menys professional, en funció dels casos, però amb aquesta afecció per sobre de totes les altres.

L'Enric comenta que li encanten els verds dels camps i dels boscos, les riques gammes de colors de les serralades, i les nuvolades que es passegen mandroses pels cels garrotxins, però constitueixen una temàtica que no el motiva gaire per pintar. De fet, aquests

Sense títol, 2013.
Acrílic sobre tela. 97 x 130 cm.

temes no li interessien ni a ell ni tampoc a les altres dues pintores de la seva generació. La pràctica activa del paisatgisme ja només interessa —sembla— a un determinat sector d'edat.

Ens parla de la seva formació artística i dels mestres que va tenir, dels quals guarda un bon record, mostra de la seva correcció. Quan tenia set o vuit anys va anar a l'Escola de Belles Arts d'Olot, on li feien copiar bodegons i altres models típics de les acadèmies, que l'avorrien molt. Després d'un temps d'impàs sense relació amb centres docents, va continuar a l'Escola de Belles Arts de Sant Joan les Fonts, on gaudia de més llibertat, possiblement pel fet que ja passava dels vint anys i per tant tenia un criteri més definit, segurament absent en l'etapa anterior, encara molt jove. Però dóna una gran importància en la seva formació

> Fa servir freqüentment l'esquitxat, el dripping, i observa encuriolit les formes que es van creant, lliscant per la superfície

a la influència que va rebre de la seva germana —una de les pintores de la família—, que va saber-lo encoratjar a prendre's seriosament el fet creatiu.

En els darrers anys ha treballat d'una manera molt intensa, fent cas a

la germana i, a més, esperonat pel fet que la pintura li serveix com a vàlvula d'alliberament d'altres preocupacions, com una mena de teràpia. Les seves obligacions professionals li marquen el temps que es pot dedicar a la pintura, que habitualment és a les nits, en la tranquil·litat de quan la família dorm. És llavors quan se sent abocat a investigar combinacions de color, superposicions de materials... Fa servir freqüentment l'esquitxat, el *dripping*, i observa encuriolit les formes que es van creant un cop les gotes de pintura abocada sobre la tela regalimen, lliscant per la seva superfície. Així es van originant, capriciosament, combinacions i tonalitats sobre les superfícies de les teles, col·locades habitualment en espais horitzontals, i que sovint manipula fregant-les amb les mans o altres estris.

Sense títol, 2015. Acrílic sobre fusta. 100 x 100 cm.

Sense títol, 2014. Acrílic sobre tela. 100 x 100 cm.

«Quan pinto, no penso; sento»

Per entendre el seu procés creatiu crec que resulta significativa la frase que ha posat a l'encapçalament de la seva pàgina web: «Quan pinto, no penso; sento». I tot seguit comença la presentació amb un text significatiu de Jackson Pollock —que és el seu autèntic i admirat mestre— en el qual aquest artista manifestava que quan pintava no era conscient del que feia. Així, doncs, li interessa destacar aquest acte irracional de la seva pintura, «d'embrutar superfícies», en paraules seves, en el qual la temàtica és supèrflua. El que ell valora és l'espontaneïtat, l'atzar, que és la principal característica de la seva pintura.

Ha omplert molts papers i moltes teles amb uns traços vigorosos i emprant colors estridents, nets, directament del pot d'acrílic. La seva gestualitat amb vermells, blaus, taronges, grocs... és contundent, i és expressió dels seus estats d'ànim intensos. Majoritàriament pinta amb tonalitats càlides, i quasi no apareix mai el color verd, la tonalitat que cobreix tota la comarca.

Diu que busca l'harmonia i la bellesa en el llenguatge, que passa per la destrucció de la imatge i la seva associació simbòlica. Ens ha repetit moltes vegades que, per a ell, pintar no és pensar, és sentir.

Entre un bon nombre de pintures guardades a casa seva o venudes en col·leccions particulars, que té perfectament documentades, li hem demanat que n'escollís cinc per reproduir-les. Totes són fetes en els darrers tres anys. Quatre no tenen temàtica: són obres d'un expressionisme abstracte, que és el que li interessa. Però hem acordat agafar una altra vessant que també practica de manera més esporàdica i comercial, que són alguns

> L'interès que li ha desvetllat l'action painting del seu admirat Pollock és evident

Sense títol, 2015. Acrílic i tècnica mixta sobre tela. 100 x 100 cm.

Paisatge, 2015. Acrílic sobre tela. 100 x 100 cm.

> *Les seves pintures són pura vitalitat i dinamisme*

paisatges i també imatges urbanes dels carrers d'Olot, de Girona, o d'altres ciutats, que va a vendre a les fires que se celebren al llarg de l'any. Creiem que aquesta vessant lucrativa, present en altres pintors, no s'ha d'obviar, tot i que els artistes no sempre estan disposats a parlar-ne. El nostre interlocutor, però, no ha pas defugit la qüestió. Aquestes peces tenen un tractament gestual semblant a les obres no figuratives, i sovint el dibuix presenta una interpretació molt lliure, sense seguir gaire les normes figuratives convencionals.

La seva tècnica preferida, i que fa servir quasi exclusivament, és la pintura acrílica, barrejada algunes vegades amb altres materials com coles, silicones, collages... Però l'interès que li ha desvetllat l'*action painting* del seu admirat Pollock és evident. L'Enric fa notar que les seves pintures són pura vitalitat i dinamisme.

El grup Art Pirineus

Comenta, entusiasmat, que un grup de persones que practiquen diverses disciplines artístiques han creat darrerament un grup amb el nom genèric d'Art Pirineus, ja que tots viuen, més o menys, en aquestes comarques properes a la serralada, i tenen com a objectius compartir idees i projectes. És, per a ells, una trobada engrescadora per parlar d'art, des de les disciplines plàstiques a les musicals passant per les audiovisuals, i que els allunya de la solitud de l'estudi per conèixer i compartir plantejaments semblants o antagònics, però rics en continguts i experiències.

Joan Sala Plana.

Per saber-ne més:

enriccolldecarrera.com